

Sygn. akt I C 1136/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Halina Plasota

Protokolant: protokolant sądowy Barbara Budka

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. W. oraz A. W.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie

1. Oddała powództwo,
2. Zasądza solidarnie od I. W. oraz A. W. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 1136/13

UZASADNIENIE

W dniu 2 sierpnia 2013 roku A. W. i I. W. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 76.000,00 zł tytułem odszkodowania stanowiącego równowartość spadku wartości nieruchomości – lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. – oraz tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej tego lokalu, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym także kosztów zastępstwa procesowego i kosztów pełnomocnictwa (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-12).

Uzasadniając swe żądania powodowie wskazali, że są współwłaścicielami powyższej nieruchomości (małżeńska wspólność ustawowa) oraz prawa związanego – udziału w nieruchomości wspólnej. Rzeczony lokal znajduje się w granicach obszaru ograniczonego użytkowania (tj. strefy Z2) utworzonego uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 128, poz. 4086 ze zm.). Na skutek wejścia w życie powyższej uchwały miał nastąpić spadek wartości nieruchomości w wyniku osłabienia prawa własności oraz miały powstać koszty rewitalizacji akustycznej lokalu. Powodowie podkreślili przy tym, że dla żądania odszkodowania nie muszą rzeczywiście ponieść stosownych nakładów na dostosowanie lokalu; wskazali również, że wartość przedmiotu sporu przyjęto w sposób arbitralny, zaś jej doprecyzowaniu w dalszym toku postępowania służyć ma dowód z opinii biegłego. Jako podstawę prawną swego roszczenia powodowie podali art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.), dalej jako: „p.o.ś.”, a także powyższą uchwałą nr (...) Sejmiku; powołane przepisy pozwalają właścicielowi nieruchomości na dochodzenie odszkodowania za szkodę wyrządzoną ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, w tym zmniejszenie jej wartości (art. 129 ust. 2

p.o.ś.), od podmiotu, którego działalność doprowadziła do ustanowienia tzw. obszaru ograniczonego użytkowania (art. 136 ust. 2 p.o.ś.). Przedstawiono także alternatywną podstawę prawną w postaci art. 435 k.c.

W odpowiedzi na pozew, wniesionej dnia 21 stycznia 2014 r., pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew wraz z uzasadnieniem – k. 40-56).

Uzasadniając swe stanowisko, pozwany wskazał na art. 129 ust. 4 p.o.ś., który ustanawia 2-letni termin zawity na dochodzenie roszczeń przewidzianych w art. 129 ust. 2 p.o.ś., liczony od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zdaniem pozwanego termin ten upłynął i roszczenia powodów wygasły, bowiem ich nieruchomość już na mocy poprzednio obowiązującego rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 156, poz. 4276 ze zm.) podlegała ograniczeniom, zaś późniejsza uchwała Sejmiku Województwa nie ustanowiła nowych ograniczeń ani nie zwiększyła intensywności już istniejących. Z ostrożności procesowej pozwany podkreślił również, że brak jest związku między położeniem lokalu w obszarze ograniczonego użytkowania a spadkiem jego wartości, że ograniczenia powstałe na skutek wejścia w życie uchwały Sejmiku nie miały charakteru istotnego ani nie zmusiły właścicieli do zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, oraz że w dzielnicy położenia lokalu (...) hałas drogowy jest większy niż hałas wywoływany przez ruch lotniczy. Co do części roszczenia dotyczącej rewitalizacji akustycznej lokalu pozwany podniósł, że powodowie nie wykazali należycie, czy klimat akustyczny w lokalu przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania odpowiadał przepisom prawa, co uniemożliwia ustalenie nakładów na jego poprawę. Co więcej, ewentualne zasądzenie odszkodowania z tytułu nakładów powodowałoby, zdaniem pozwanego, wzrost wartości nieruchomości uzasadniający obniżenie pozostałej części odszkodowania. Nadto pozwany zanegował zasadność zastosowania art. 435 k.c. jako alternatywnej podstawy dla żądania odszkodowania.

Strona powodowa w kolejnym piśmie wniesionym dnia 12 marca 2013 r. podjęła polemiką ze stroną przeciwną i podniosła, że powyższe rozporządzenie Wojewody utraciło moc z dniem 1 stycznia 2008 r. lub 15 listopada 2008 r. z racji istotnej zmiany jego podstawy prawnej. Na rozprawie w dniu 2 czerwca 2014 r. obie strony podtrzymały swoje stanowiska, zaś powodowie złożyli dodatkowe pismo procesowe, popierające ich dotychczasowe twierdzenia (pisma powodów – k. 131-151, k. 178-182, protokół z rozprawy – k. 216-219).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie A. W. i I. W. są współwłaścicielami nieruchomości lokalowej nr (...) przy ul. (...) w W. o powierzchni 85,71 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla W. prowadzi księgę wieczystą nr (...); przysługuje im także udział 8571/1852498 w nieruchomości wspólnej. Nabywając nieruchomość w 2006 roku powodowie mieli świadomość, że w pobliżu znajduje się lotnisko, zaś od czasu wprowadzenia się tam w 2008 roku uskarżali się na wynikający stąd hałas, którego natężenie zwiększyło się w tym samym roku wraz ze wzrostem częstotliwości lotów samolotów (odpis zwykły KW nr (...) – k. 14-17, zeznania powoda – protokół z rozprawy k. 216-218, okoliczności niesporne).

Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 10 sierpnia 2007 r., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...). Podstawą do wydania aktu był art. 135 ust. 2 p.o.ś. w ówczesnym brzmieniu. Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość budynkowa z lokalem powodów znalazła się częściowo w strefie M obszaru, tj. strefie ograniczeń zabudowy mieszkaniowej. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 rozporządzenia, w strefie M zabroniono przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki, zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci oraz zabudowę mieszkaniową, a także zmiany sposobu użytkowania budynków lub budowę nowych na powyższe cele. Natomiast § 4 ust. 2 zezwalała na zmianę w strefie M sposobu użytkowania budynków na cele mieszkaniowe lub budowę budynków mieszkalnych jednorodzinnych, lecz jedynie na warunkach określonych w planie miejscowym lub w decyzji o warunkach zabudowy.

Wreszcie § 5 rozporządzenia wprowadzał wymagania techniczne dotyczące izolacyjności akustycznej budynków nowoprojektowanych i istniejących. (Dz. Urz. Woj. M.. z 2007 roku, nr 156, poz. 4276; k. 65-73).

Następnie, uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie w dniu 4 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W.. Na mocy tej uchwały nieruchomości powodów znalazła się częściowo w strefie Z2, w której zakazano przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz lokalizowania budynków lub zmiany ich przeznaczenia na powyższe cele (§ 5 pkt 2 lit. a-c uchwały). Ponadto, § 6 uchwały ustanawia wymogi techniczne co do izolacyjności akustycznej budynków nowoprojektowanych i istniejących (Dz. Urz. Woj. M.. z 2011 roku, nr 128, poz. 4086 ze zm.; k. 18-20).

W piśmie do Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z dnia 10 lipca 2013 r. (nadanym 11 lipca 2013 r.) powodowie zgłosili roszczenie odszkodowawcze w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania i wezwali pozwanego do zapłaty. Wcześniej nie podejmowali żadnych działań w celu dochodzenia roszczeń (wezwanie – k. 21-22, zeznania powoda – protokół z rozprawy k. 217).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zanegowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy. Powołane przez strony dowody z dokumentów zmierzające do wykazania wysokości szkody pominięto w rozważaniach ze względu na niezasadność powództwa co do zasady.

Sąd oddalił na podstawie art. 227 k.p.c. wnioski powodów o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych – z zakresu szacowania wartości nieruchomości oraz z zakresu budownictwa i akustyki – mając na względzie, iż wobec upływu terminów zawitych dla roszczeń powodów, dowody te nie dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd miał przy tym na uwadze, że przedmiotem powyższych opinii mogłoby być ewentualnie jedynie stwierdzenie, czy i w jakim zakresie doszło do zmiany wartości nieruchomości powoda w związku ze zmianą ograniczeń sposobu korzystania z tej nieruchomości wynikającą z uchwały Sejmiku w stosunku do ograniczeń wynikających z rozporządzenia Wojewody. Taki wniosek dowodowy nie został jednak przez powodów zgłoszony, być może ze względu na fakt, że zwiększenie hałasu wystąpiło już w 2008 r. Rolą Sądu w procesie cywilnym opartym na zasadzie kontradiktoryjności nie jest zaś korygowanie stanowisk procesowych i przejmowanie inicjatywy dowodowej za strony, zwłaszcza jeśli reprezentują je pełnomocnicy zawodowi.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...) i nieruchomości budynkowa, w której znajduje się lokal powodów, znalazła się częściowo w strefie M tego obszaru, natomiast na mocy obecnie obowiązującej uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, nieruchomości budynkowa leży częściowo w strefie Z2 tego obszaru.

Dlatego za podstawę materialnoprawną roszczenia wysuniętego przez powodów należy uznać przepisy art. 129 ust. 1-2 p.o.ś., zgodnie z którymi w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, w myśl którego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania, bowiem powoduje nie tylko spadek wartości nieruchomości na skutek ograniczenia dopuszczalnej zabudowy, lecz także obniżenie jej wartości wskutek zawężenia granic własności (art. 140 w zw. z art. 144 k.c.) – właściciel nieruchomości musi znosić dopuszczalne na danym obszarze immisje, przede wszystkim hałas (por. wyrok SN z dnia 6 maja 2010 roku, II CSK 602/09, LEX nr 585768; postanowienie SN z dnia 9 kwietnia 2010 roku, III CZP 17/10,

LEX nr 584036; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2010 roku, III CZP 128/09, LEX nr 578138 oraz wyrok SN z dnia 25 maja 2012 roku, I CSK 509/11, LEX nr 1215402).

Sąd orzekający co do zasady podziela ten pogląd, za wyjątkiem przyjęcia, że ograniczeniem i związanym z nim szkodą w myśl art. 129 ust. 1-2 p.o.ś. jest zwężenie władztwa uprawnionego nad nieruchomością (wskutek immisji) wraz z wiążącym się z nim spadkiem wartości tej nieruchomości. Otóż Sąd orzekający uważa, że szkodą (ograniczeniem) w przypadku immisji są związane z nimi nakłady na dostosowanie akustyczne nieruchomości, choćby ich dokonanie nie było obowiązkowe i nie zostały rzeczywiście poniesione. Potwierdza to zresztą treść art. 136 ust. 3 p.o.ś., który za szkodę nakazuje uznawać także właśnie koszty poniesione w celu wypełnienia wymagań technicznych dla budynków wprowadzonych wraz z obszarem ograniczonego użytkowania – rzeczony wymogi techniczne ustanawiają § 5 rozporządzenia Wojewody oraz § 6 uchwały Sejmiku. Zdaniem Sądu racjonalność takiego ujęcia przejawia się w umożliwieniu dochodzenia odszkodowań na podstawie art. 129 ust. 1-2 p.o.ś. także tym uprawnionym, których nieruchomości wprawdzie leżą w obszarze ograniczonego użytkowania, lecz nie znajdują się w żadnej ze stref o szczególnych ograniczeniach (strefie M w przypadku rozporządzenia Wojewody, strefach Z1 i Z2 w uchwale Sejmiku). Abstrahując jednak od powyższych uwag należy stwierdzić, że przyjęta przez Sąd Najwyższy wykładnia jest zasadniczo słuszna i stanowi wyraz dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości i stąd wiąże się m.in. z poddaniem roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym.

Stąd w pierwszej kolejności ustalić wypada, czy strona powodowa zachowała przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. 2-letni termin na dochodzenie roszczeń. Sąd orzekający podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym termin ten ma charakter zawity, stąd jego upływ powoduje wygaśnięcie roszczeń (por. wyroki SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, LEX nr 1389001; z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 254/12, LEX nr 1294477 oraz z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577165). Termin ten liczy się od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Obliczenie terminu wymaga ustalenia, czy ustanawiające obszar ograniczonego użytkowania rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do jego zastąpienia przez uchwałę nr (...) Sejmiku Województwa (...), czy też, jak twierdzą powodowie, utraciło moc obowiązującą w 2008 r. wskutek nowelizacji upoważnienia ustawowego do jego wydania.

Zdaniem Sądu orzekającego, rozporządzenie Wojewody utraciło moc obowiązującą dopiero z dniem wejścia w życie uchwały Sejmiku, tj. dnia 4 sierpnia 2011 r. Innymi słowy, nietrafne jest stanowisko powodów, że w okresie od 1 stycznia 2008 r. lub od 15 listopada 2008 r. do dnia wejścia w życie uchwały Sejmiku rzekomo nie istniał obszar ograniczonego użytkowania obejmujący ich nieruchomości. Wprawdzie w okresie obowiązywania rozporządzenia Wojewody będący podstawą jego wydania przepis art. 135 ust. 2 p.o.ś. był dwukrotnie nowelizowany, to jednak nie spowodowało to utraty mocy tego aktu wykonawczego (por. wyroki SA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r., VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 oraz VI ACa 1058/10, LEX nr 681006; z dnia 1 kwietnia 2011 r., VI ACa 194/11, niepubl.; 6 lipca 2011 r., VI ACa 14/11, LEX nr 852391 oraz 8 lipca 2011 r., VI ACa 140/11, LEX nr 929402).

Po pierwsze, na mocy art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. nr 175, poz. 1462 ze zm.) ustawodawca zmienił organ uprawniony do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, powierzając tę kompetencję sejmikowi województwa zamiast wojewodzie, a także rodzaj aktu – uchwała w miejsce rozporządzenia. Zgodnie z regułami walidacyjnymi sformułowanymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie powoduje utraty mocy obowiązującej przez ten akt (§ 32 ust. 3), co znajduje odpowiednie zastosowanie także do aktów prawa miejscowego (§ 143). Następnie, wprawdzie zgodnie z ZTP zmiana formy aktu powoduje utratę jego mocy (§ 32 ust. 2 w zw. z § 143), lecz reguła ta nie znajduje zastosowania do przedmiotowego rozporządzenia ze względu na treść przepisu art. 47 ust. 2 powołanej wyżej nowelizacji, zgodnie z którym akty prawa

miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Po drugie, art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227 ze zm.) zmienił treść upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś., wskazując iż obszar ograniczonego użytkowania tworzy się dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu powyższej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. Wskazać wypada, iż przed powyższą zmianą, a zatem do dnia 15 listopada 2008 r., obowiązywał art. 51 p.o.ś., który w ust. 1 nakazywał m.in. sporządzić raport o oddziaływaniu na środowisko dla planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, będący w myśl art. 136 ust. 1-2 podstawą do ewentualnego wprowadzenia ograniczeń. Szczegółowe określenie m.in. rodzajów przedsięwzięć o powyższych cechach pozostawiono do uregulowania w przepisach wykonawczych, podstawą dla wydania których był art. 51 ust. 8 p.o.ś. Zgodnie z wydanym na podstawie tego upoważnienia rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m (§ 2 ust. 1 pkt 28). Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Natomiast zgodnie z art. 144 pkt 9 powołanej wyżej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, działy V i VI w tytule I p.o.ś., w tym art. 51, podlegały uchyleniu. Jednocześnie, przepis przejściowy art. 173 ust. 1 stanowił, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane m.in. na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. Stosownie zaś do treści przepisu art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: 1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Konkludując, uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. ustawodawca postanowił, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (w tym wyżej wymienione rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r.) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. W art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku doprecyzowano natomiast, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 tej ustawy, za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzeniu Rady Ministrów) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zmiana treści upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś. miała w istocie charakter jedynie redakcyjny. Przemawia za tym także treść nowego aktu wykonawczego, wydanego na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. nr 213, poz. 1397 ze zm.), które weszło w życie z dniem 15 listopada 2010 r. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, zaś stosownie do § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk

centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych.

Podsumowując, nowelizacje art. 135 ust. 2 p.o.ś. prowadzące do zmiany organu uprawnionego, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko nie doprowadziły do utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie nr (...) Wojewody (...); skutki zmiany formy aktu zostały uregulowane w przepisach przejściowych, zaś zakres spraw przekazanych do uregulowania pozostał przedmiotowo niezmienny, mimo zmiany określającego go aktu wykonawczego. Trafność powyższego rozumowania potwierdził zarówno Sąd Najwyższy (por. wyroki z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 421/10, LEX nr 863961 oraz z dnia 25 maja 2013 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402), jak i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok z dnia 31 sierpnia 2009 r., IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044). Podobnie w uzasadnieniu uchwały nr (...) Sejmiku Wojewódzka (...) stwierdzono, że: „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje” ([http://www\(...\)](http://www(...))).

Skoro rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...), to ograniczenie prawa własności powodów powstało już z dniem wejścia w życie rozporządzenia Wojewody – ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania obejmującego częściowo nieruchomością budynkową z lokalem powodów – czyli z dniem 25 sierpnia 2007 r. Stąd przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. na dochodzenie roszczeń z tego tytułu 2-letni termin zawity upłynął z dniem 25 sierpnia 2009 r., bowiem ocena przedstawionego przez powodów materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie wystąpili oni ze swym roszczeniem przed tą datą.

Nie sposób uznać za trafne stanowiska powodów, jakoby samo wejście w życie nowego aktu ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania uzasadniało ponowne wystąpienie z roszczeniami odszkodowawczymi na zasadzie art. 129 ust. 2 p.o.ś. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892; zob. także wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) szkoda w rozumieniu tego przepisu nie powstaje w sytuacji, gdy nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowy zakres ograniczeń w korzystaniu z danej nieruchomości. Interpretacja odmienna mogłaby prowadzić do kilkukrotnej kompensacji tej samej szkody, a więc bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego. W drugim ze wskazanych orzeczeń podkreślono także, że roszczenia z art. 129 ust. 2 p.o.ś. „odżywają” w zakresie dodatkowej szkody, jeżeli nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego zaostrza dotychczasowe ograniczenia lub wprowadza nowe, pogłębiając w ten sposób już zaistniałą szkodę, przy czym zmiana taka musi obejmować nieruchomością uprawnionych (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, LEX nr 818554). Powodowie nie wykazali, by uchwała nr (...) Sejmiku zintensyfikowała ograniczenia ustanowione w rozporządzeniu nr (...) Wojewody czy też wprowadziła nowe ograniczenia, obejmujące ich nieruchomością. Co więcej, analiza tych aktów prowadzi do wniosku, że uchwała Sejmiku wręcz złagodziła ograniczenia dot. lokalu powodów. W strefie M, w której częściowo znajdowała się nieruchomością z lokalem powodów na mocy rozporządzenia Wojewody, istniały bowiem ograniczenia w przeznaczaniu nieruchomości na cele mieszkalne, które zostały na mocy uchwały Sejmiku zniesione w nowej strefie Z2, obejmującej częściowo powyższą nieruchomością. Zatem w opinii Sądu na skutek zmiany aktu ustanawiającego ograniczenia nie uległa zmianie sytuacji nieruchomości lokalowej powodów, co zresztą przyznał sam powód w swych zeznaniach, twierdząc że hałas wzrósł w 2008 roku w związku z pojawieniem się większej liczby samolotów, nie zaś w roku 2011 w związku z wejściem w życie uchwały Sejmiku.

Zważywszy zatem, że w świetle powyższych okoliczności powództwo podlegało oddaleniu ze względu na upływ terminu zawitego, nie było konieczne przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych, które według sformułowanych przez powodów tez dowodowych miały służyć określeniu wartości szkody powstałej u powodów samym wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, nie zaś jego zmianą.

Na marginesie dodać należy, że w przedmiotowej sprawie nie może stanowić podstawy odpowiedzialności pozwanego art. 435 k.c. Sąd orzekający popiera tutaj stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 9 kwietnia 2010 r. (III CZP 17/10, LEX nr 584036; zob. także wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/09, LEX nr 585768 oraz postanowienie SN z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, LEX nr 578138) podkreślił, że: „Przepisy art. 435 k.c. w związku z art. 322 p.o.ś. i art. 129 p.o.ś. przewidują rozłączne reżimy odpowiedzialności. Za taką interpretacją przemawia również dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości. Rozszczepienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające w emisji hałasu byłoby zresztą sztuczne”. Zresztą nawet gdyby przyjąć dopuszczalność zastosowania art. 435 k.c. jako alternatywnej podstawy odpowiedzialności, to port lotniczy nie jest przedsiębiorstwem w całości (jak wymaga ugruntowany w orzecznictwie pogląd) wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu tego przepisu, bowiem siły elementarne są wykorzystywane jedynie do części jego działalności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 7 marca 2014 r., VI ACa 1047/13, <http://orzeczenia.waw.sa.gov.pl/>, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402, z dnia 23 maja 2012r., I PK 198/11, LEX nr 1219494). Nadto należy zauważyć, że przyjęcie dopuszczalności zastosowania art. 435 k.c. jako podstawy odpowiedzialności prowadziłoby do ominięcia 2-letniego terminu zawitego przewidzianego w art. 129 ust. 4 p.o.ś. i niweczyłoby funkcję gwarancyjną tego przepisu, który pozwala podmiotowi nadmiernie ingerującemu w środowisko naturalne na prowadzenie racjonalnej gospodarki finansowej, umożliwiając mu zaspokojenie roszczeń poszkodowanych w przewidywalnym terminie.

Ze względu na powyższe, uznając powództwo za pozbawione uzasadnionych podstaw, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), obciążając powodów solidarnie kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 3.600,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie oraz kwotą 17,00 zł uiszczoną przez pozwanego z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego w niniejszej sprawie (k. 58), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.